

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

113.

Πόθεν προήλθεν ἡ δημιώδης φράσις « παίρνω 's τὸ λαιμό μου » ;

114.

Τὸ δόλον μου, ἐκ δέκα γραμμάτων συγχείμενον, εἶνε κύριον ὄνομα ὃπερ συνήθως ἀπαντάται ἐν τῇ Βυζαντινῇ ἴστορίᾳ.

Ἐν τῶν δέκα τούτων γραμμάτων:

Τὰ 1, 2, 3, 4, 9, 10 ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νῆσου τοῦ Αἴγαζου.

Τὰ 3, 4, 5, 10 τοῦ πατρὸς τοῦ Ἡσιόδου.

Τὰ 3, 7, 1 πρόθεσιν.

Τὰ 3, 1, 2, 1, 5, 10 τοῦ πατρὸς τοῦ Βῆλου καὶ τῆς Ἀγχινότης.

Τὰ 10, 7, 2, 7, 10 περισσοῖς ληστοῦ τῆς ἀρχαιότητος.

Τὰ 4, 7, 9, 6 ἀκρωτηρίου τῆς Ἐλλάδος.

Τὰ 6, 7, 8, 7, 1, 10 ἀρχαίου στρατηγοῦ Ἀθηναίου.

Τὰ 2, 1, 4, 8, 7, 10, 10, 5, 10 νέου ὄνομαστοῦ διὰ τὴν ὠραΐστητά του.

Τὰ 4, 5, 7, 1 δένδρου.

Τὰ 8, 5, 4, 7, 10 ἐντόμου.

115.

Παιδίον ἔρωτηθὲν πόσων ἐτῶν ἦτο, ἀπεκρίθη: Μετὰ 23 ἔτη θὰ ἔχω πενταπλασίαν ἡλικίαν ἐκείνης ἢν είχον πέρυσι.

— Πόσων ἐτῶν ἦτο;

116.

.	K	.	.
.	I	.	.
.	M	.	.
.	Ω	.	.
.	N	.	.

117.

X	α	ρ	α
α	.	.	.
ρ	.	.	.
α	.	.	.

118.

Ἐργομαι βιτερα ἀπ' τὰ φασούλια,
ἀλλ' ὥχι βιτερα ἀπ' τῆς φακελίας.

Δ. Γρ. Κ.

119.

Ἐκ γῆς ἐπλάσθην, ὡς δ' ἀδάμ, εἰς τὴν κάμινον μὲν ἔσταλαν, ὡς τοὺς τρεῖς παιδας, εἰς τὴν ζωὴν μου πολλοὺς ἐδρύσισα καὶ μετὰ τὸν θάνατόν μου οὐδεὶς εὑρέθη γὰρ θάψῃ τὰ δετά μου.

120.

Δημιώδη αἰνέγματα.
Δάσκαλε ποῦ μ' ἔδιωξες,
στὸν δρόμον δόπου πήγαινα,
μέγα θεριὸν ἀπάντηξα,
καὶ εἶχα πέντε κεφαλαῖς
τέσσαραις ἀναπνοαῖς,
χέργιαι, πόδαι εἴκοσι
καὶ νύχια ἑκατό.

121.

Βαρύλι: δωδεκάσφηνο,
κάθε σφῆνα κι' ὄνομα.

122.

Ἐχω ἔνα βαρελάκι
πούχει δυὸς λογιὸν κρασάκι.

123.

Ἄψυχον, ψυχὴν δὲν ἔχει
καὶ ψυχὰς παίρνει καὶ φεύγει.

124.

Une dame qui chantait avec prétention, n'ayant pu
achever sur le ton qu'elle l'avait pris, l'air qu'elle
avait commencé, dit à un homme d'esprit assis à côté
d'elle: Je vais le reprendre en **mi**. — Non, madame,
restez-en **la**, lui repartit son voisin.

125.

URE

AR ÉRIL

126.

Pour me former il faut du feu:
Avec cinq pieds je suis fragile,
Avec quatre pieds je suis un jeu,
Avec trois une plante utile,

Avec deux un prenom, avec un seul je suis
Le nombre de mes pieds multipliés par dix.

ΛΥΣΕΙΣ.

82.

Συγγραφεύς τις, διὰ μναφέρει δὲ Ἀθήναιος, διατείνεται διὰ τὰ κεράσια πρῶτος ἔκδόμιον εἰς Ἰταλίαν ὁ Δούκουλλος ἀπὸ Κερασοῦντος, πόλεως ποντικῆς καὶ τὸ φυτόν κεράσιον ἔναλεσεν ὅμωνυμος τῆς πόλεως Βενετίστερον ὅμως φαίνεται διὰ μᾶλλον ἐκ τοῦ φυτοῦ ἐκλήθη ἡ πόλις Κερασοῦς, ηπειρονομίας τόπος. Διότι τὸ φυτόν καὶ ἡ ὄνομασία ἔχειν γνωστὰ πρὸ τοῦ Δουκούλου, μαράρων δὲ περὶ τούτου λόγον ποιεῖται δὲ Θεόφραστος. Ἐλληνιστὶ τὸ φυτόν ἐκαλεῖτο κέρασος (ἀρσενικὸν καὶ θηλυκοῦ γένους;) κατά τινα δὲ παλαιὸν γραμματικὸν κέρασον τούτον οἱ Ἀττικοί, κεράσια (εἴτε κερασία) οἱ Ἐλληνες. Ἡ τατινικὴ ἔλατον τὴν λέξιν ἐκ τῆς ἐλληνικῆς (cerasus), αἱ πλεισται δὲ τῶν νεολατινικῶν γλωσσῶν διετηρήσαν αὐτὴν οὕτω γαλλιστὶ μὲν καλεῖται δὲ καρπὸς cerise, ιταλιστὶ ciregia, ισπανιστὶ cerega, πορτογαλλιστὶ cereja, βλαχιστὶ cerase καππα. Ἀπορριπτομένης τῆς ἐκ τῆς πόλεως Κερασοῦντος, παραγωγῆς ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν τὴν λέξιν καθαρῶς Ἐλληνικὴν ἢ νάναγάγωμεν αὐτὴν εἰς ἀρχικήν τινα ἰνδοευρωπαϊκὴν πηγήν.

83.

Τὸ δόλον τῶν μήλων..... 15

Ἐλασθεν δὲ πατήρ τὰ ἡμίση καὶ ἡμίσου ἔτι 7 $\frac{1}{2}$ + $\frac{1}{2}$ = 8
Ὑπόλοιπον 7

Ἐλασθεν δὲ Α' υἱὸς τὰ ἡμίση καὶ ἡμίσου ἔτι 3 $\frac{1}{2}$ + $\frac{1}{2}$ = 4
Ὑπόλοιπον 3

Ἐλασθεν δὲ Β' υἱὸς τὰ ἡμίση καὶ ἡμίσου ἔτι 1 $\frac{1}{2}$ + $\frac{1}{2}$ = 2
Ὑπόλοιπον 1

Ἐλασθεν δὲ Γ' υἱὸς τὰ ἡμίση καὶ ἡμίσου ἔτι 1 $\frac{1}{2}$ + $\frac{1}{2}$ = 1
Ὑπόλοιπον 0

*Υπόλοιπον ὅπερ ἀπέμεινε τῷ διαβάτῃ

84.

π υ ρ
υ λ η
ρ η ν

85.

Ω πηγὴ πολλῶν δαχρύων,
Πονεμένη μου καρδία,
Σὺ γνωρίζεις μοναχὴ
Εἰς τὸ φίλημα τὸ κρύον

Πῶς σπαράττεται ἡ ψυχή. (Ζαλοκώστας)

86.

Τὸ ἄρωμα τῆς ψυχῆς εἶνε ἡ ἀνάμνησις.

88.

Πεντέλη.

89.

Χορδὸς - ὄρδος

90.

Τράπεζα.

91.

Χιλών - Χι - ων.

92.

Τριτις-βίτις

93.

Κρόνος- ὄνος

94.

Κάτοπτρον.

95.

Charpie - Char - pie

96.

Valet.